

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Z P R Á V Y Č S K P

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Členský oběžník
Československého svazu křesťanských pracujících
Švýcarska

1972 - Květen - Číslo 5

NORMALISACE

Pod tímto nadpisem líčí Oskar Angelus ve švýcarském časopisu Zeit-Bild pozvolnou "tichou sovětisací", která prý probíhá t.č. ve Švédsku pod vedením šéfa vlády Olofa Palme a jeho ministra zahraničí Wickmana.

Především se prý připravuje a postupně již provádí znárodňování. A to přes to, že dosavadní výsledky jsou vesměs negativní. I ve Švédsku. K 1. lednu 1971 tu byly na příklad znárodněny lékárny. Krátce před tím snížili lékárníci sami ceny o 2%. Něco déle nežli rok po znárodnění, v květnu letošního roku, však ceny asi 160 hlavních léků naopak zase stouply o 5 až 15%. Ztráty lékárenského národního, t.j. státního podniku za první rok činnosti jsou prý vyšší nežli celý jeho akciový kapitál (37,5 mil.) a spotřebovány jsou i všechny dřívější úspory, které byly uloženy ve fondu k regulaci cen (25 mil.).

Nadbíhání komunistům je při tom už více nežli jen módou. Vztah Švédska k USA se zhoršuje zcela souběžně s tím jak se k USA zhoršuje vztah SSSR. Vláda i vládní tisk podporují na příklad bezvýhradně - morálně ale i hmotně - Severní Vietnam, který prý se snaží "osvobodit" utlačovaný Vietnam jižní! Stejně tak se tamnější oficiální kruhy ujímají při všech příležitostech NDR. Jakoby se v dialektickém materialismu této levičové atmosféry byla utopila veškerá logika.

S touto je ostatně na štiřu kde co. Nedávno hovořil na př. O. Palme o možnosti třetí světové války - ale současně jeho vláda snížila velmi podstatně švédské branné síly. Do značné míry je v tomto socialistickém státě na příklad omezeno právo na stávku a odborové organizace jsou podle sovětského vzoru čím dále tím více jen prodlouženou rukou vlády. Letošní první máj oslavovali stockholmští sociální demokraté společně s komunisty. Jejich společný průvod byl prý doposud největší manifestaci tohoto druhu ve Švédsku vůbec.

Autor článku závěrem konstatuje, že průměrní Švédové se ke všem těmto excessům stavějí pasivně a připomíná leta třicátá, kdy se podobně pasivně a poslušně stavěla veřejnost německá - k nacismu.

Časopis Zeit-Bild, který je orgánem švýcarského Východního institutu je znám tím, že nepřehání. Ani nalevo ani napravo. Nezbyvá nežli přijmout jeho sdělení jako další ukázkou nám tak velmi dobře známých metod.

Z P R Á V Y Z Č S K P

- oo POJIŠTĚNÍ PRO PŘÍPAD NEZAMĚŠTNANOSTI ve Švýcarsku má být konečně reorganisováno. Na dotaz, který vznesl nedávno v parlamentě poslanec Mugny odpověděl vládní mluvčí takto: Již delší dobu se pracuje na nové koncepci tohoto pojištění. Především se hledá možnost využít pro ně již hotové organizační síť AHV. Nová soustava pojištění pro případ nezaměstnanosti má pak zahrnovat nejenom vybírání premií a vyplácení dávek nýbrž i opatření k zabránění nezaměstnanosti. Mezi ně patří přeškolení a doškolování - ale též poskytování výpomocí při stěhování do místa jiného pracoviště nebo náhrad či doplatků mzdy, jestliže se bude muset pracovník na novém místě delší dobu pracovat. První návrh na reorganizaci předala vláda v únoru do připomínkového řízení kantonálními orgány a zájmovým a odborovým svazům - se lhůtou do 30. června.
- oo Naše místní SKUPINA BASILEJ zorganizovala svou akci pro M. Zenáhlíkovou. Ve Zpravodaji uveřejnila výzvu apelující na krajskou solidaritu. Přečtete si ji tam - a pomozte!
- oo Tradiční vzpomínka U HUSOVA KAMENE v Kostnici se bude letos konat v neděli 9. července dopoledne v 10,45. Promluví bratr Přemysl Pitter z Curychu a S. M. Pavlinec z Bernu.
- oo Výbor SVAZU ČESKOSLOVENSKÝCH SPOLKŮ ve Švýcarsku zasedal dne 3. června v Lausanne. Po udělení absolutoria dosavadnímu předsednictvu, které mělo v čele Dr. Anděla, byl novým předsedou zvolen Čech Ing. Šída a místopředsedou Slovák Ing. Kunik. Naš Ing. Husák pozdravil zasedání za náš odborový svaz, který vzhledem ke své příslušnosti k švýcarskému CNG členem Svazu čsl. spolků není ale přes to se všemi krajskými spolky úzce spolupracuje.
- oo XV. JUBILEJNÍ SJEZD Hnutí čsl. křesťanských demokratů v exilu se konal o Letnicích v městečku Sigmaringendorf v NSR. Předsedou organizace byl opět zvolen její iniciátor a spiritus agens Čech Jaroslav Kusý, místopředsedou pak Slovák Dr. Julius Májovský. Podrobné záznamy ze zasedání a hlavní myšlenky z přednesených referátů přinese tiskový orgán hnutí "Demokracie v exilu".
- oo PORADNÍ SBOR ČECHŮ A SLOVÁKŮ v Západní Evropě by měl být definitivně ustaven 28. října letošního roku jako volné sdružení předních aktivních exilových a krajských pracovníků. Dohodl se na tom jeho přípravný výbor, který zasedal o Letnicích v Mnichově, za předsednictví Dr. Řeháka z Paříže - a který formuloval poslání sboru takto:
 - a/Sbor se bude snažit o prohloubení krajské činnosti.
 - b/Sbor zaktivizuje spolupráci Čechů a Slováků v Západní Evropě.
 - c/Sbor bude na nejširší možné základně uplatňovat a požadovat právo Čechů a Slováků ve vlasti na svobodu a nezávislost na základě sebeurčení.
- oo NEZAPOMĚŇTE NA POJIŠTĚNÍ. Po stoupnutí všech cen v posledních dvou letech je velmi nutné, aby si všichni krajané překontrolovali zejména náležitosti svého pojištění nemocenského a úrazového a aby se dali podle okolností a podle potřeby u svých pojišťoven připojistit na úroveň nové cenové hladiny.

ÚVAHY - DOKUMENTY

Komu slouží oficiální církev moskevského patriarchátu?

SOLŽENICYN V POSTNÍ DOPIS.

Toto je doslovné znění dopisu, který napsal A. Solženicyn moskevskému patriarchovi Pimenovi. Ukazuje jakou roli hraje sověty uznávaná ruská ortodoxní církev jako pomocnice státu a aparátu-mimochoodem ateistického. Je důležité si při tom uvědomit, že se jedná o církev, která je zastoupena v mezinárodních organizacích, kde hraje rozhodnou roli, a která je oficiálním partnerem v diskusích se svobodným světem.

Patriarchovi všech Rusů, Pimenovi.

Svatý Otče!

To, o čem pojednává tento dopis, leží jako těžký balvan na hlavě a prsou ortodoxních Rusů, kteří ještě docela nevymřeli. Všichni to vědí a bylo to již jednou hlasitě řečeno. Přece však zase všichni mlčí, jakoby k tomu byli odsouzeni. Avšak přidá-li se k tomu ještě něco málo, nemůže se už mlčet. Tou kapkou, kterou mé rozhořčení přeteklo, bylo Vaše vánoční poselství.

Pronikla mnou bolest při tom, když jste mluvil o dětech. Konečně! Bylo tomu v posledním půlstoletí snad poprvé, že se z tak vysokého místa mluvilo o tom, že rodiče mají svým dětem dát s láskou k vlasti zároveň lásku k církvi/ zřejmě tedy i k víře/ a že mají tuto lásku svým vlastním dobrým příkladem upevnit. Slyšel jsem o tom a vyvstalo přede mnou mé vlastní rané dětství s bohoslužbami, které jsem tehdy navštěvoval, onen první dojem neobvyklý ve své síle a čistotě, který nemohl být později rozdrcen žádným mlýnským kamenem a který žádné teorie nemohly smazat. Avšak-co to?

Proč se obrácíte se svou poctivou výzvou jen na ruské emigranty? Proč nabádáte, aby jen jejich děti byly vychovávány v křesťanské víře? Proč máte jen zahraniční křesťanský lid k tomu, aby rozpoznal "oslnění a lež", aby se posílil právem a pravdou?. A co my? Máme také rozpoznávat? A našim dětem? Má také jím být vnuknuta láska k církvi-nebo jím nemá být vnuknuta? Jistěže ano! Kristus poručil jít hledat dokonce i tu stou ovečku-ale předpoklad byl, že ostatních devadesát devět je v pořádku. Kdyby však těch devadesát devět bylo také v nouzi-nemusela by první starost patřit jím?

Proč musím předložit církvi svůj osobní výkaz, když chci dát svého syna pokřtít? Pro jaké kanonické požadavky potřebuje moskevský patriarchát registraci těch, kteří se dávají pokřtít? Je třeba se ještě divit nad odolností rodičů, nad jejich tupým vzdorem, zděděným z hloubky staletí, s kterým se podřizují této registraci, která je později vystaví diskriminaci na pracovišti, nebo veřejnému výsměchu pošetilých.

Po většinou se ale tím jejich houževnatost vyčerpala. Se křtem už také přestává úplně včlenění dětí do církve. Další cesty ve výchově k víře jsou jim uzavřeny. Uzavřena je jim cesta ke spoluúčasti v liturgické službě, často uzavřen přístup k eucharistii, někdy i znemožněna pouhá účast při bohoslužbě. Okrádáme naše děti, protože jim upíráme neopakovatelnou možnost přijímat bohoslužbu s andělsky čistou vnímavostí, kterou už ve zralém věku nemůžeme získat; snad se ani později není možno dovědět, co jsme ztratili.

Avšak vy, vy církevní hierarchové, vy jste se tomu podřídili. A vy ještě podporujete tento stav. Shledáváte právě v něm dokonce znamení "svobody vyznání". Vidíte dokonce znamení svobody vyznání v tom, abychom své děti nesvěřovali neustranné náboženské výchově, ale abychom je spíše ponechali vlivu přiměřené ateistické propagandy, ještě k tomu primitivní a naprosto nesvědomitě. Znamení svobody vyznání vidíte v tom, aby se dorůstající mládež, která byla vytržena z křesťanství, snad nedala znovu nakazit a aby pro její mravní výchovu zbyl jen ještě úzký průchod mezi poznámkovým blokem agitátora a trestním zákoníkem.

Již se přeměškalo půl století. Nemluví vůbec o tom, jak by se mohlo pomoci přítomnosti z její bídy. Ale jak může být zachráněna alespoň budoucnost naší země? Buďte utvářena těmi, kteří jsou dnes našimi dětmi! V každém případě závisí další osud naší země nejvíce na tom, zda ve vědomí občanů bude s konečnou platností měřítkem všeho jenom "právo moci", nebo zda se překoná zatmění a znovu zazáří "moc práva". Dokážeme oživit v sobě aspoň některé křesťanské rysy a nebo ztratíme všechny beze zbytku a přikloníme se bezvýhradně k principu vypočítavé osobní neinteresanosti a osobního prospěchu?

Kdyby se byla naše církev nevzdala své samostatnosti a kdyby tím lid byl mohl s důvěrou naslouchat jejímu hlasu - pak by ruské dějiny byly neporovnatelně lidštější a plnější lidského porozumění. Srovnejme na př. se stavem v Polsku! U nás jsme stále jen ztráceli. Ztratili jsme etickou jasnost křesťanské atmosféry, která po dobu jednoho tisíciletí formovala náš charakter, náš životní řád, světový názor a náš umělecký výraz, ano i označení člověka jako křesťana. yní jsme dospěli k tomu, že ztrácíme poslední stopy a známky křesťanského národa. A jak je pak vůbec možné, že tato strašná skutečnost není hlavní starostí ruského patriarchy?

Nad každou špatnou událostí v dálné Asii nebo Africe projevuje ruská církev své rozhořčené mínění, jen o špatných událostech ve vlastní zemi nemá mínění žádné. Proč jsou všechna poselství našich církevních vrchností tak neškodná? Proč jsou církevní dokumenty tak mírumilovné, jakoby byly vydány v tom nejkřesťanštějším národě? Jedno neškodné poselství jde za druhým. Nepude jednoho dne vůbec zbytečné nějaké poselství psát? Protože těm, kterým bylo určeno, už vůbec nic nedá? Protože už ani nebude "stáda"-mimo kancelář patriarchy!?

Nuže, je tomu sedm let, co Jakunin a Eschliman, dva poctiví kněží, napsali Vašemu předchůdci známý dopis. Potvrdili svým obětavým příkladem, že čistý plamen křesťanské víry ještě v naší vlasti nevyhasnul. Upozornili Vašeho předchůdce důkladně a průkazně na cto dobrovolné vnitřní zotročení, které ruská církev na sebe vzala a prováděla až k sebezničení. Při tom oba prosili, aby se jim dokázalo, zda se vyskytuje v jejich dopise nějaká nepravda. Avšak každé jejich slovo odpovídá pravdě a z hierarchie se nikdo ani nepokusil je vyvrátit. Naproti tomu, jak se jim místo toho odpovědělo? nejjednodušším a nejpohodlnějším způsobem: Byli za to, že řekli pravdu potrestáni a byli odstraněni ze svých duchovních úřadů. A vy, vy jste to dodnes nedal do pořádku. Rovněž bez odpovědi zůstal dopis s hroznými důkazy dvanácti podepsaných z Vjatky, jestliže se nemají pokládat za odpověď represalie, kterými byli podepsaní vystaveni. A Hermogen z Kalugy, jediný odvážný arcibiskup, je ještě dodnes v klášterní vazbě. On, který se zdráhal uzavřít kostely ve své diecesi a dát spálit ikony a knihy, jak to žádal opožděný vztek ateismu, který toho tolik natropil před rokem 1964.

Je tomu sedm roků co se toto vše stalo. A co se změnilo? Na každý kostel, který je ještě otevřen pro bohuslužbu připadá dvacet kostelů sbouraných a nenahraditelně poškozených a k tomu dalších dvacet, které jsou prázdné a znesvěcené. Je něco smutnějšího než tyto trosky, útočiště ptáků. A kolik obcí nemá chrám v okruhu 100 nebo i 200 km? Náš sever je bez kostelů, bez míst, kde se uchovává duch a jak lze doufat i záruka dobré ruské budoucnosti. Každý pokus znovu vybudovat i sebemenší kostel je znemožněn zákony t.zv. "oddělení", t.j. oddělení pro ortodoxii ve vládní radě pro církevní záležitosti, na kterých ztroskotávají nejenom stavební práce ale i darovací sbírky nebo dědické odkazy. Vůbec si už netroufám se ptát, proč nesmějí zvonit kostelné zvony. Proč je Rusko zbaveno své prastaré ozdoby, svého nejlepšího hlasu? Nač však tolik mluvit o chrámech, když se u nás nedostane ani Písmo Svaté? Texty Evangelii se k nám dostanou jen ze zahraničí, tak jako je kdysi přinesli naši misionáři.

Je tomu sedm let od onoho počínu Jakunina a Eschlimana. Co dokázala od té doby naše církev uhájit? Celá církevní správa, jmenování kněží a biskupů /i s těmi, kteří záměrně pášou nepravosti, aby církev pohodlněji sesměšnili a rozrušili/, to všechno je stejně tajně řízeno "Radou pro církevní záležitosti" /viz dřívější poznámka/. Církev je diktátorsky ovládána ateisty, což je divadlo, které lidstvo po celých 2000 let existence křesťanství nezažilo.

Kontrola téhož místa podléhá také veškeré církevní hospodaření. Tam se rozhoduje o použití všech církevních prostředků, které jsou velkolepými gesty obětovány na úplně jiné fondy. Naproti tomu se násilím odhánějí žebráci od kostelních dveří a není prostředků na opravu poškozené kostelní střechy v chudé obci.

Kněží jsou ve svých obcích bez práva. Jen je jím dovoleno sloužit bohoslužby a to jen uvnitř kostela. Jakmile chtějí ven, k nemocnému nebo na hřbitov, musí mít povolení městské rady. Jakými důkazy by bylo možné se přesvědčit, že toto plánované ničení ducha a těla církve pod vedením ateistů představuje zrovna její nejlepší zabezpečení!? Zabezpečení pro koho? Na žádný pád pro Krista. Zabezpečení čím? Lží? Je to příprava k eucharistii?

Svatý Otče! Nepřeslechněte docela mé ubohé volání i když jinak nenecháte takové volání proniknout k vašemu sluchu snad ani jednou za sedm let. Zažente myšlenku, že pro vrchního pastýře ruské církve je pozemská moc více než nebeská, že se odpovědnost před pozemskými držiteli moci zdá strašnější než odpovědnost před Bohem. Nenuťte nás, abychom si to o vás mysleli.

Ani před lidmi nás nenapadne pokládat zevní zmatené okolnosti za silnější než je náš duch. A mnohem méně nás to napadá v motlidsbě. Prvotní křesťanství to nemělo ve svém růstu lehčí. Avšak vydrželo a vzkvetlo. Ukázalo nám cestu: O b ě ě. Ten, kdo je zbaven všech hmotných prostředků, dosáhne vítězství jenom obětí. Mnozí naši kněží a věřící vzali na sebe mučednictví, na což si ještě živě pamatujeme, mučednictví, které bylo hodno mučednictví prvních staletí křesťanského letopočtu. Tehdy byli předhazováni křesťané lvům - dnes se bojí někteří ztratit i jen pohodlnou existenci?

Až pokleknete před křížem, který bude v těchto dnech přinesen doprostřed chrámu, zeptejte se na to vše našeho Pána.

Třetí postní týden 1972

Alexandr Solženicyn.

o o o o o o o

oo MEZINÁRODNÍ ORGANISACE NOVINÁŘŮ - Internationale Journalistenorganisation (IJO) - patří mezi organizace zřízené a řízené Sovětským Svazem, které se snaží ušlechtilým názvem (Světová mírová rada, Křesťanská mírová konference atd.) maskovat velmi neušlechtilou činnost ve službách světové revoluce. Na březnové poradě sociální komise IJO ve Varsavě bylo na př. rozhodnuto o tom, jak co nejintenzivněji podporovat novináře, které pry' západní vlády pronásledují za jejich "boj proti imperialismu".

Pražské ústředí IJO vyzvalo své členské organizace, aby využily olympijských her v Mnichově k propagačním akcím. Především proti vysílačům "Svobodná Evropa" a "Hlas Ameriky". Kromě toho se má hlásat, že pravicové kruhy v NSR chtějí zneužít olympijských her k protidemokratickým a fašistickým piklům. O to, aby všechno dobře klaplo, se má postarat zvláštní "výbor", který si IJO v Mnichově ustavila pod názvem "Demokratische Presseaktion".

NÁRODNÍ OBROZENÍ NA UKRAJINĚ.

Stále častější jsou zprávy přicházející ze současného největšího žaláře národů -z SSSR-svědčící o narůstajícím národním a demokratickém uvědomění jeho občanů. Je^{to} těch uvězněných národů a národností na 180 a trpí-jako by nebylo jednoho dost-hned na dvakrát. Jednak pod byrokraticko-policejní mašinerií komunistického systému, jednak pod šovinisticko-velmocenským tlakem Rusů, nejsilnějšího ze sovětských národů. Dnešní vládcové Kremlu jsou v této snaze přímými pokračovateli carské politiky v jednom z jejích nejhorších projevů-ve snaze glajchšaltovat nesmírné geografické monstrum Sovětský Svaz podle jednoho všeplatného ruského vzoru. A stejně jako kdysi batuška car i dnes má Brežněv v cestě podobné potíže. V zahraničí je to zejména velký soused Čína, který nepřestává ukazovat na pravou podstatu poměru Rusů k ostatním národnostem a označuje jejich přítomnost v asijských oblastech prostě za kolonialismus.

Uvnitř hranic pak lze zaznamenat, zejména u vyspělejších národností než li jsou jejich utlačovatelé, trvalý a stále rostoucí odpor ~~in~~ oběma formám útlaku. Vedle Litvy, Estonska a Lotyšska, vedle Haliče a Bessarabie, je to zejména Ukrajina, která tvrdě zaměstnává represivní aparát Moskvy. Ani uměle vyvolaný hladomor v této obilnici Evropy, ani 19 milionů povražděných, ani deportace a trvalá persekuce ukrajinské inteligence nedokázaly zlomit nadaný a zbožný ukrajinský lid a jeho touhu po svobodě. To není náhoda, že po tak dlouhém ruském ujařmení a po padesátileté komunistické tyranii patří ukrajinci doma i v exilu k nejrozhodnějším bojovníkům za svobodu. A co je zvlášť potěšitelné-zatímco jejich utlačovatelé nejsou schopni se něčemu přiučit a neznají nic jiného než staré zdiskreditované metody policejní persekuce, nacházejí Ukrajinci stále nové a stále účinnější způsoby, jak se spojit, informovat a dávat najevo, jak Moskvě tak celému světu, že jsou ve svém odporu neporazitelní.

Valentin Moros, ukrajinský vědec, odsouzený na 14 let do vězení, to vyjádřil ve svém písemném prohlášení soudu, které je dnes rozšiřováno "Samwydowem" -ukrajinskou "odbočkou" Samizdatu: To co jest proti nám dnes podnikáno, je opičí práce, práce beze smyslu-místo zastrašení budíte zájem o naši činnost. Každý akt útlaku se Vám vrací zpět jako bumerang. Víra roste s mučedníky a ty dodáváte Vy. Dnes již máme kulturu nezávislou na ministerstvu a filosofii, nemající nic společného s tím co tisknou Voprosy Filosofii. Národní obrození je nejhlubší duchovní proces jaký lidstvo zná a bere na sebe nesčetné formy. Nikdy nebudete schopni tyto formy postihnout. Dnes ještě nemá národní obrození Ukrajiny formy masové, ale možná zítra je již mít bude, neboť neustále roste. Co si pak počnete? A co za 10 let? Nové procesy? A co s 300.000 studenty, co s radio-přijímači, na nichž lze poslechnout celý svět? Národní obrození je skutečnost, skutečnost, která přišla bez dovolení. Místo, abyste přemýšleli a snažili se najít způsob, jak se s tímto fenomenem slušně vypořádat, přiléváte jen oleje do ohně!

Obdivuhodný postoj Morosův-hrdinství, jehož velikost sň na Západě těžko někdo umí představit- není ojedinělý. Proces obrození se přenáší s jeho přirozených nositelů- studentů a inteligence-do nejširších vrstev národa a způsobuje stále nové a nové konflikty. Současně s národním a demokratickým obrozením probíhá další, neméně důležitý proces rekristianisace a nového náboženského uvědomění. Tento proces má naprosto lidový charakter a dokazuje- přes padesátiletou snahu režimu vymýtit víru z tohoto, svou nejhlubší podstatu křesťanského národa-že lid Ukrajiny nejen uvědoměle ale i instinktivně usiluje o nastolení stavu, jenž by byl hozen jeho velké minulosti a tradic.

Má v tom sympatie a morální podporu všech svobodymilovných lidí světa.

S.A.

oo Nová levnice-dědic Hitler.jugend?

Tak se ptá brožura nazvaná "Cíle a metody nové levice". Srovnává na početném materiálu nejmarkantnější znaky obou a dochází k názoru, že podobnosti naprosto nejsou náhodné. Stejně sociální a morální podzemí a s ním související náklonost k masovému štvání, stejná záliba v násilí a teroru, stejná netolerance a stejný těžko definovatelný politicko-ideologický cíl-nazvaný v obou případech-socialismus. Dnes si vyčítáme, že to byla téměř zločinná nedbalost nechat vyrůst hnědý mor a hnědé ordnery. Ale neprobíhá před našima očima tentýž-jen jinak zbarvený proces? Totalitní koncepce, kterou v sobě nová levice organicky nese, dosvědčuje, že to byl jen letopočet, který uchránil dnešní revolucionáře před sloučením s řadami budovatelů "Nové Evropy" a "Tisícileté Říše". Též HJ se kdysi dávalo právo na projevení se a uznávaly se její důvody k nespokojenosti.

Není to důvod k zamyšlení ?

oo PO OBSAZENÍ SEVERNÍHO VIETNAMU popravil komunistický režim několik lidí v každé vesnici. Znalci poměrů odhadují, že kdyby se komunistům podařilo obsadit Jižní Vietnam byl by počet likvidovaných mnohem vyšší a určitě by přesahoval celý jeden milion. Vietnamský poslanec DO-SINH-TU uveřejnil již v květnu 1970 v australských novinách dopis, v němž konstatuje: "Náš lid chce mír. Nemuseli bychom bojovat, kdyby komunisté zastavili svou agresi ze Severního Vietnamu. Co my děláme je pouze to, že se bráníme".

o o o o o o